

Промовка про вовка

Іван Малкович

(з циклу "Вертепчик")

Люди:

Горіхові свої мовчазні двори
обгородили ми білим залізом,
бо вже наш Іван їде з гордої війни —
в листочок грає за лісом.
Цісарська бричка, перстені коліс,
бричка скоренька — о шести конях
(жовта яблінка вийшла за ліс —
яблучко жовте зродила Йванкови)...

Вовк (у лісі):

Більше не хочу бути вовком з вовками —
хочу веселим Іваном стати:
мати білі руки з синенькими жилочками —
на зелену війну йти, шаблею махати...

Іван (за лісом):

Вертаю з брехливої війни; боже! — глянь карим оком —
вже мене як героя підносять...
Шерстю обріс би і став би вовком —
вовк хоч шаблі не носить.
Зірву та й обчищу яблуко — і як
шкуринка й раз не перерветься — значить,
вернусь додому, а ні — випробую коня —
чи дном Дунаю не заголосно скаче?..

Люди:

За злотним лісом не сонце згасло —
шкірка на Йвановім яблуні перервалася, певне:
тепер з гордої війни до свого одвірка
Іван попід Дунай хіба верне...